

SZERDA

SENKI SE LÁTOGATOTT EL HOZZÁNK!

A szerdai nap sok élményt tartogatott a táborlakók számára. **Orosz Andrea** tanárnő testvére, a Kossuth-díjas grafikusművész, animációs filmrendező **Orosz István** látogatott el hozzánk. Igaz, a látogatás előtt sem unatkoztunk, mivel **Tövisháti András** és **Béla** szobrász és restaurátor testvéreknél jártunk. Egyikük fia, **ifj. Tövisháti András** a saját maga által készített népi hangszereket mutatta, szólaltatta meg.

Délután megérkezett Orosz István Szálkára. Lenyűgöző előadást tartott nekünk.

Előzőleg tanulmányoztuk a **Kádár (ma lenne 100) és a költészet** című plakátját. Ennek ismeretében megkérdeztük tőle, hogy fontos-e a művésznak a munkáiban megjeleníteni a politikát.

„Azt vettem észre, hogy ha olyan rajzot csinálok (vagy bármit, ami egy picit kapcsolatos a politikával), arra valahogy mindenki odafigyel, de ha nincs semmilyen kapcsolata a politikával, akkor meg egyáltalán nem szúr szemet. Abban az időben készült, amikor Magyarországot megszállva tartották az oroszok, én meg kitaláltam, hogy milyen jó lenne, ha ez az orosz hadsereg hazamenne, és erről szól a plakát: *Oroszok – tovarisok, konyec.*”

Az előadás legérdekesebb része talán az volt, amikor az **anamorfózisokról** beszélt. Ez azt jelenti, hogy egy torz, felismerhetetlen (amorf) kép, egy ráhelyezett tükröhenger segítségével, vagy más szemszögből nézve válik láthatóvá. A művész be is mutatta nekünk, hogyan lehet ilyet készíteni.

Megtudtuk, hogy Orosz István verseket is ír. Sokat beszélgettünk az **Álom az álomban** című művéről.

„Azt hiszem, ez inkább csak egy formai játék volt, illetve, ha jól emlékszem az *Álom az álomban* egy *Poe*-idézzel, egy *Poe*-mottóval kezdődik, tehát tulajdonképpen azt, hogy álmok rakódnak egymásra, és kvázi álmok dobozolódnak egymásba, több költő kipróbálta már. Azt is mondhatnám, hogy ez egy költői közhely, amivel sok mindenki megpróbálkozott, s én csak *Poe*-t megidézve szerettem volna ezzel játszani.”

Lebilincsel minket a **Labirintusok** című animációs filmje is. Kilenc labirintust alkotott, mindegyikben kapunk egy számot megfejtésül, ha a helyes utat követjük.

„Amikor írok, igyekszem olyan stílusban írni, ami hasonlít a rajzaimhoz. Egyrészt olyan tárgyakat választok, amelyeket le is szoktam rajzolni. Például a labirintusokat. Rajzolok labirintust, de írtam is olyan novellát, ami labirintusban játszódik, egy félig térbeli labirintusban.”

Beszámolt arról is, hogy nemrég Mexikóban járt, ahol elmondása szerint meglepte, mennyivel különböznek a szokások a hazaitól. Ajándékként például egy gipszből készült halálfejet adtak neki! Más kalandos utazásairól is beszámolt nekünk.

„...az utazásoknak a közvetlenebb lecsapódása nem a rajzolás, nem a képzőművészet, hanem inkább az írás. Útközben sokkal többet foglalkoztam írással, akár verssel, akár naplójegyzetekkel. A rajzolás valahogy lassabban érik meg, később csapódik le, ha egyáltalán.

(...) azt hiszem, én egy kicsit áttételesebb vagyok... Az impresszionista festők voltak olyanok, hogy elutaztak valahova, s akkor ami ott megjelent, azt rögtön első szándékból lefestették. Velem ez nagyon régen fordult elő.”

Orosz István művészneve az Odüsszeiából kölcsönzött **Utisz**, melynek jelentése **Senki se**.

Verebi Réka – Hús Luca – Elblinger Éva

Optikai illúzió? Fenn vagyunk, vagy lenn vagyunk?

Középen Orosz István a száalkai templom előtti lépcsőn.

A művész megmutatja, hogyan kell nézni az anamorfózisokat.